

predvsem gorniški narod. Sto tisoč članov planinske organizacije in še več nečlanov, ki se podajajo v gore (peščica med njimi kar vse leto, večina pa le v visoki sezoni), potrebuje pri odločanju o tem, ali bodo šli v gore, le naslednje informacije: vremensko napoved, podatke o planinskih poteh in planinskih postojankah ter podatke o opremljenosti, ki jo potrebujejo na poti.

Vremenska napoved, zlasti takrat, ko posebej napovedujejo stanje v gorah ter predvidevanja za nekaj naslednjih dni, ne predstavlja noben problem. Prav tako so planinske karte zadovoljive, pa tudi informacije o kočah je moč dobiti. Kaj je novega na področju opreme, ki je planincem na voljo, pa je moč izvedeti šele na kraju samem – torej v gorah. Tako sem lani prvič slišal za teleskopske palice, hitro skočil ponje v Celovec (pri nas jih niso imeli v prodaji, v Avstriji pa sem zvedel, da so bile te palice najbolje prodajane planinski artikel), nato pa sem se na dveh turah »mučil« z njimi, da mi je šele praksa pokazala, kako naj jih uporabljam. Letos sem v pomladanskih izdajah PV bral o potrebi po zmanjšanju pranja v kočah ter prvič zasledil informacijo o posebnih spalnih vrečah, primernih za prenočevanje v planinskih kočah, a glej zlomka, izdelujejo jih pri nas, pa jih ni moč dobiti nikjer drugje kot pri proizvajalcu – o čemer pa me PV ni obvestil.

V zvezi s planinsko opremo je torej še veliko dela tako za ustrezne komisije PZS kot za uredništvo PV. Pri tem je treba pogledati tudi malo v prihodnost, ko se bomo kot državljani Slovenije identificirali najprej s tistim, kar nam je zgodovinsko pogojeno – sem pa vsekakor sodi hoja v gore. Ob pričakovanem padanju življenjske ravni bo planinska dejavnost vsekakor pridobivala na pomenu, saj je v primerjavi z drugimi pristoječimi dejavnostmi (letovanje ob morju, potovanje doma in v tujini) najbolj zdrava in primerna za vsak žep.

Da ne bi bilo videti, kot da le kritiziram in ugotavljam obstoj »belih lis« v dejavnosti PZS in PV, sem pripravljen tudi sam sodelovati pri projektih, ki jih predlagam.

Anton Omerza

Želje, spomini in pozdravi

Čeprav so naše želje v letošnjem letu ostale za boljše dni, saj zaradi vojne v Sloveniji in na Hrvaškem ne moremo obiskovati slovenskih gor, nas naši prijatelji iz Slovenije niso pozabili; spomnili so se nas prijatelji od Brežic prek Ljubljane do Kopra in v svojih pismih izražali svoje želje, da bi spet lahko obiskovali hribe na Hrvaškem.

Tako smo pisali drug drugemu. Pošta je bila sicer nekoliko počasnejša, pozdravi pa so vsi prišli pravočasno. Pisal nam je prijatelj iz Ljubljane: »Ostal sem živ in sem preživel vojno, moja družina prav tako. Bilo je strašno, vendar smo, hvala Bogu, to prestali. Zdaj vam na Hrvaškem želimo mir, do katerega naj bi prišlo v čim krajšem času, in skupno pot v svobodno Evropo.« – Prijatelji iz planinskega društva Brežice so nam pisali s Storžiča (žigi Tolstega vrha, Kališča, Velike Poljane in Kriške gore) in

z Dobrče nad Trzičem. Nadalje so nam pisali iz Kopra pod Slavnikom, kjer je v Tumovi koči skupna kontrolna točka – za nas iz Hrvaške proti vrhu Učke in po Čičariji. Mariborčani so nam sporočili odpoved skupnega zleta planincev železničarjev, kar nas je seveda prizadelo – toda kaj je mogoče storiti proti sili iz nekdanje zvezne države?

To Vam pišem zato, da bi ostale želje, spomini in pozdravi na zvezi in da bi laže zdržali to čakanje na srečanja v naših prelepih gorah, kar še posebno velja za želje, ki hitijo na Triglav in na Velebit. Upajmo, da bo kmalu prišel čas, ko se bomo spet srečali ter izmenjali spomin na marsikaj tistega, kar smo občutili v tej težki preteklosti in kar je še treba storiti za boljšo prihodnost v civilizirani Evropi, kamor spadamo.

Pozdrav vsem planincem iz Slovenije!

Josip Sakoman

iz planinske literature

Vodnik po Solčavskem

Letos poleti je Turistično društvo Solčava izdalo »Vodnik po Solčavskem«, vodnik po pokrajini, kjer so še mir, tišina in neokrnjena narava. Planinci smo dobili po obsegu skromen vodnik, ki ima obliko naših planinskih vodnikov in ki gre v vsak žep nahrbtnika, po vsebini pa izredno bogato knjižico.

Polistajmo po njej! V uvodu nas pozdravi pesem **Jožeta Vršnika** »Moje planine«, ki ji sledi opis kraja Solčava. Avtor med drugim poudarja, da so za odkrivanje Solčave svetu, za gradnjo ceste v Solčavo in planinskih koč posebej zaslužni profesor **dr. Johannes Frischauf**, nadučitelj **Fran Kocbek**, živinozdravnik **Martin Jelovšek** ter župnik in kronist **Janez Janc**, imenovan tudi »solčavski Aljaž«. Domačini dajo torej vse priznanje utemeljiteljem slovenskega planinstva v Savinjskih Alpah!

Nato spoznamo solčavsko zgodovino, solčavsko nošo, solčavsko panoramsko cesto. Avtor poudarja, da je še pred nedavnim mnogo zgodb o žal ženah, škrahih, čarovnikih in divjih jagah krožilo po Solčavskem in da gredo danes v pozabo. Da je tako, potrjuje primer z lanskega »lučkega dneva«. Na Šmarni gori sem dobil lične turistične razglednice z legendami iz posameznih slovenskih krajev, med drugim tudi o Lučah in o Igli. Na »lučkem dnevu« sem potem zaman (po Lučah!) iskal te kartice; tudi v planinskem domu pri Igli so prvič videli razglednico o svoji Igli. Kdo je tu odpovedal, da ne znamo ponuditi turistu, planincu domačo legendo?

Zato vsa pohvala Solčavanom, da z Vodnikom predstavljajo svoj kraj, svoje kulturne in naravne znamenitosti ter kmečki turizem. Posebna vrednost za planince je poglavje »Planinske poti in zanimivosti od soteske pri Igli do izvira Savinje« ter opis planinskih postojank. Že sama slova poudarita vsebino sestavkov. Pred sabo imamo knjižico, ki nas bo popejljala v svet, ki smo ga do sedaj spoznali površno, sedaj pa ga bomo lahko s pomočjo knjižice podrobno.

Franc Ježovnik